

МИШЕЛ ДЖАФИ

ЦЕЛУНИ И ПРЕДСКАЖИ

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

1

— *Извинявай*, че краят не е съвсем като в книгите — каза мъжът, който я стискаше за гърлото. Усмиваше се и я гледаше в очите, докато я душеше.

— Ако ще ме убиваш, не може ли да приключиш по-бързо? Така е малко неудобно.

— Кое, ръцете ми ли? Или чувството, че си се провалила...

— Не съм се провалила.

— ... пак?

Тя му се изплю в лицето.

— Още има огън в теб, за това ти се възхищавам. Мисля, че с тебе щяхме да се разбираме. Но за жалост просто няма време.

Тя се възпротиви за последен път, задраска с нокти дланите му, стиснали гърлото ѝ, ръцете, всичко, но той дори не трепна. Юмруците ѝ се отпуснаха безпомощно до тялото ѝ.

Той се наведе толкова ниско над лицето ѝ, че тя усещаше дъха му.

— Последни думи?

— Четири: дъвка против лош дъх. Много ти е нужна.

Той се разсмя и затегна хватката си около гърлото ѝ.

— Сбогом.

Той впери за миг изгарящ поглед в очите ѝ, а после тя чу рязко изпукване и се свлече на земята, и мрак погълна всичко.

Осем часа по-рано...

„Секси момичетата знаят, че мълчанието е злато, но само за четири секунди“. Секунда повече, и ще те пратят в разреда на странните птици — прочете Миранда и се намръщи над книгата. — Ако усещаш, че броячът цъка, предложи му нещо! Едно най-просто „Искаш ли ядки?“, казано с усмивка, може изведнъж да разруши застоя на мълчанието. Запомни, секси поведението прави момичето секси.

Миранда започваше да изпитва дълбоко недоверие към книгата „Как да хванеш — и да целунеш! — твоето момче“.

Облегната на черното такси, паркирано в товарната зона на общинското летище на Санта Барбара през онази юнска вечер, тя си припомняше как се изкефи, като я намери в книжарницата. Изглеждаше като мечтата за дълъг и щастлив живот след сватбата под формата на книга — кой не би искал да научи „Петте изражения на лицето, които ще променят живота ти“ или „Тайните на езиковата тантра, известни само на профитата?“. Но след като изпълни всички упражнения, тя никак не бе убедена в преобразователните сили на Обаятелната усмивка или половиндневното смучене на гроздово зърно. Не за пръв път книга за самопомощ я разочароваше — и „Стига си отлагала!“ и „Сприятели се със СЕБЕ СИ“ бяха пълна катастрофа, но беше потискащо, защото този път тя хранеше такива надежди! И защото, както наскоро бе изтъкнала най-добрата ѝ приятелка Кензи, всяка гимназистка от последния клас, която се държеше като Миранда, когато възлюбленият ѝ беше наблизо, има голяма, ама много голяма нужда от помощ.

Тя зачете друг пасаж.

„Перифразирай един от неговите въпроси и му го задай ти, като прибавиш и намек за флирт с вдигната вежда. Или пък завържи разговор с остроумна реплика. Ти: Тук отделът за порцелан ли е? Той: Не, защо? Ти: Защото си фин. Ако не си падаш по порцелан, ето ти

едно, на което винаги се хващат: Ти: Космически гащи ли носиш? Той: Не, защо? Ти: Защото дупето ти е...“

— Здравейте, мис Кис.

Миранда погледна и се вторачи в брадичката с трапчинка и мургавото лице на младши сержант Кейлъб Рейнълдс.

Явно съвсем се беше отнесла, за да не чуе биенето на сърцето му, когато е дошъл. То биеше отчетливо, с леко ехо накрая, малко като ритъма едно-две-три-ча-ча-ча (беше научила за ритъма на ча-ча от „Ти можеш да танцуваш!“, друго твърде нещастно преживяване с цел самопомощ). Той сигурно щеше да има проблем с това като остарее, но на двайсет и две то явно не му пречеше да ходи на фитнес, поне така можеше да се съди по вида на гърдите, бицепсите, раменете, ръцете, китките...

Стига си зяпала.

И тъй като получаваше пристъп на „Смахнатата уста“ всеки път, когато заговореше на някой сладур, да не говорим за най-младия заместник-шериф в Санта Барбара, само четири години по-голям от нея, който всеки ден преди работа ходеше да сърфира, и който беше толкова готин, че можеше да му простиш носенето на тъмни очила, въпреки че беше почти осем вечерта, тя каза:

— Здравейте, заместник-шериф. Често ли идвате тук?

Въпросът ѝ го накара да се намръщи.

— Не.

— Не, защо да идвате, нали така? Аз също. Е, не чак толкова често. Може би веднъж седмично. Недостатъчно често, че да науча къде са тоалетните. Ха-ха! — Не за първи път ѝ хрумна, че в живота не е излишен аварийен изход. Малка вратичка, през която можеш да изчезнеш, когато си се изложил напълно и докрай. Или когато спонтанно на лицето ти изригне пъпка.

— Добра ли е тая книга? — попита той, взе я от нея и прочете на глас подзаглавието: „Ръководство за добри момчета, които (понякога) искат да бъдат лоши“.

Но в живота аварийен изход нямаше.

— За едно училищно задание е. За домашно. За... въ... ритуалите по ухажване.

— Мислех, че повече си падате по кримките. — Той я порази с една от полуусмивките си. Беше твърде куул, че да се ухили до уши. —

Смятате ли скоро пак да осуетите някой обир на супермаркет?

Беше грешка. Не това, че спря типовете, обрала Денонощния магазин на Рон номер 3, а че се задържа там достатъчно, че да я видят полицаите. Кой знае защо им беше трудно да повярват, че просто се е облягала на осветителния стълб, когато той падна точно пред профучаващата през кръстовището кола на крадците. Колко са подозрителни хората, чак да ти дожалее, особено хората от силите на реда. И от училищната администрация. Но тя беше научила много неща оттогава.

— Опитвам се да ги ограничавам до един обир седмично — каза тя, както се надяваше, с лек, „ха-ха-майтап-си-правя-сексиповедението-те-прави-секси“ тон. — Днес просто си изпълнявам постоянните работни задължения на вземане на ВИП личности от летището. — Миранда чу как ча-ча пулсът му леко се ускори. Може би се кефеше на ВИП-ове.

— В това, вашето училище интернат, Чатсуърт Академи, позволяват ли ви да напускате кампуса, когато си искате, или само в определени дни?

— В сряда и в събота следобед, ако си в последния клас. Тогава нямаме часове — отвърна тя и чу, че пулсът му се ускори още малко.

— В сряда и в събота следобед сте свободна. А как се забавлявате?

Дали я канеше да излязат. Не. Може. Да. Бъде. НЕМОЖЕДАБЪДЕНЕМОЖЕДАБЪДЕ! Флиртувай! — заповяда си тя. Обаятелна усмивка! Кажй нещо! Каквото ще да е! Бъди секси! Веднага!

— А вие как се забавлявате? — повтори тя въпроса му и вдигна вежда, за да намекне за флирт.

Той като че се слича за миг, а после каза много официално:

— Аз работя, мис Кис.

Моля, посрещнете сърдечно Миранда Кис, нашата нова Мис Идиотка на годината! — помисли си тя. А на глас каза:

— Да, и аз. Тоест, аз или развозвам клиенти, или съм на тренировки с отбора. Аз съм от „Момичетата Би“ на Тони Босън? Отборът по Ролър Дерби? Затова и работя — тя искаше да посочи таксито, но вместо това го тресна с длан. — За да си в отбора, трябва да си шофьор в компанията на Тони, Луксозен транспорт „Пет Бъди“.

Обикновено имаме мачове само в почивните дни, но в сряда имаме тренировка, понякога и в други дни... — дърдореше Смахнатата уста.

— Гледал съм как играят Би. Това нали е професионален отбор? И позволяват на гимназистка да играе?

Миранда преглътна.

— О, да. Разбира се.

Той я погледна над слънчевите си очила.

— Добре, де, трябваше да излъжа, за да ме вземат в отбора. Тони си мисли, че съм на двайсет. Нали няма да ме издадете?

— И ви е повярвал, че сте на двайсет?

— Трябваше му нов стопер.

Заместник-шериф Рейнълдс се изкиска.

— Значи вие сте стоперът? Добра сте! Разбирам защо вероятно е направил изключение. — Пак я огледа. — Нямаше да ви позная.

— Ами, то е, защото слагаме перуките и златните маски на очите, за да изглеждаме еднакви. — Едно от нещата, които харесваше в Ролър Дерби, беше точно анонимността, това, че никой не те знае кой си и какви са уменията ти. Това я караше да се чувства неуязвима, сигурна. Никой не можеше да те посочи заради... нищо.

Заместник-шериф Рейнълдс чак свали слънчевите си очила, за да я огледа:

— Значи обличате онзи сатенен костюм в червено, бяло и синьо? С късите поли и онези сладурски наметалца? Искам да ви видя някой път.

Той ѝ се усмихна, погледна я право в очите, коленете и омекнаха, а мислите и започнаха да разиграват сценарий, в който той беше без риза, но носеше кана кленов сироп и голяма...

— Е, моята госпожа дойде — каза той. — Ще се видим. — И после си тръгна.

... купчина палачинки. Миранда го видя как отиде при едно момиче на двайсет и няколко — гъста руса куса, слаба, но мускулеста, обви с ръка раменете ѝ и я целуна по врата. От онези жени, които носят сутиени, на чийто етикет пише Размер 90 С, а не спортни модели. И го чу да казва възбудено:

— Чакай само да се приберем! Купил съм страхотни нови играчки, нещо специално, само за теб! — с дрезгав глас и разтуптяно сърце.

Когато подмина Миранда, той вдигна брадичка и каза:

— И да се пазите от бели.

— Да, и вие — отвърна му Смахнатата уста. Искаше ѝ се да си удари главата в колата, такава идиотка беше. Опита се да докара Чаровен Смях (израз номер четири от книгата), но вместо това се задави.

Докато вървяха по паркинга, тя чу, че момичето пита коя е и заместник-шериф Рейнълдс отговори:

— Местна шофьорка на такси.

— Тя е шофьорка? — възкликна момичето.

— Прилича на мадамите от Хавайските аеролинии, с които излизаше ти, но по-млада. И по-сладка. Знаеш как започваш да мислиш, когато наблизко има сладки момичета. Сигурен ли си, че нямам повод за притеснение?

Миранда го чу как се смее, чу искреното забавление в гласа му, когато каза:

— Тя ли? Милинка, тя е просто гимназистка, която си пада по мен. Повярвай, няма от какво да се тревожиш.

И си помисли:

Авариен. Изход. Веднага. Моля.

Понякога е супер гадно да имаш супер остър слух.

3

Миранда обичаше летището на Санта Барбара за това, че повече приличаше на Кантината на Акапулко Джо, отколкото на официална сграда с подобните на кирпичени стени, хладен теракотен под, шури плочки в синьо и златно и бугенвиллии покрай стените. Беше малко, самолетите паркираха там, където кацаха, слагаха им стълби на колелца и само една верига отделяше посрещачите от слизащите от самолета.

Тя извади табелата от таксито, провери името на нея — КУМЕ — и я вдигна срещу слизащите пасажери. Докато чакаше, слушаше как жената в златния „Лексус SUV“, четири коли след нея на опашката, говори по телефона: „Ако тя слезе от самолета, ще я позная. Той да си приготвя чековата книжка“! — а после килна глава и се съсредоточи върху провлачения звук — шшлюп, шшлюп, шшлюп, който издаваше един охлюв, пълзящ по още топлия тротоар към бръшляна.

Още помнеше точния момент, когато осъзна, че не всички имат слух като нейния, че не е нормална. Вече беше завършила първия срок на седми клас в училище „Сейнт Бартоломео“ и им бяха пускали филма „Тялото ти се променя: женственост“. Озадачена от всички пропуснати във филма промени, като неконтролираните избухвания, случайното чупене на предмети, които се опитваш да вземеш, и удрянето на главата в тавана на гимнастическия салон, когато скачаш, и внезапната способност да виждаш прашинки по хорските дрехи. След като сподели със сестра Ана и тя отговори на въпросите ѝ със „Стига шеги, дете“, Миранда реши, че сигурно са толкова очевидни, че нямаше нужда да ги споменават и във филма. Чак когато се опита да спечели неугасващата обич на Джони Войт, като го предупреди да не мами пак Синтия Райли, която беше страшно сърдита, Миранда разбра до каква степен е „с нетипични способности“. Вместо Джони да падне на коляно и да обяви, че тя е неговата богиня със спортен сутиен и карирана пола, той я беше нарекъл първо изрод, после нахална кучка, и се бе опитал да я набие.

Ето как за пръв път разбра колко опасни са тези сили и как могат да те превърнат в изгнаник.

А също и че е по-силна от момчетата — нейни връстници, и според тях това никак не е готино или поне не е добре. Училищната администрация също смяташе така.

От тогава беше станала спец по нормално държание и внимателни действия. Бе овладяла силите си. Или поне така си мислеше допреди седем месеца, когато...

Миранда отблъсна спомена и отново се загледа в хората на летището. Беше дошла по работа. Видя как едно момиченце със златни къдрици, яхнало на конче татко си, застанал до пътеката, започна да маха на една слязла от самолета жена и започна да вика: „Мамо, мамо, липсваше ми!“.

Видя как щастливото семейство се прегърна и сякаш някой я удари в корема. Едно от предимствата на училищата — интернати, помисли си тя, че не те канят на гости и никога не виждаш съучениците си и техните да закусват като нормално семейство. Кой знае защо, когато си представяше истински щастливо семейство, те все закусваха.

Освен това хора с нормални семейства не учеха в Чатсуърт Академи, „Най-добрият интернат в Южна Калифорния“. Или, както обичаше да го нарича наум Миранда, Склада за деца — мястото, където родителите (или в нейния случай настойниците) си пазят децата на склад, докато им потрябват за нещо.

Изключение правеше съквартирантката ѝ Кензи. Двете с Кензи Чин живееха заедно от четири години, от, първата ѝ година там. Миранда не беше живяла с никого толкова дълго. Кензи идваше от идеално семейство, което закусва заедно, имаше идеална кожа, идеален успех, всичко ѝ беше идеално и Миранда би била принудена да я намрази, ако Кензи не беше толкова всеотдайна и мила. И мъничко откачена.

Както по-рано същия следобед, когато Миранда влезе в стаята им и я завари застанала в челна стойка, само по гащички, и цялото ѝ тяло беше наплескано със засъхваща глина с цвят на мента.

— Ще се наложи да ходя на психотерапия цял живот, за да прогоня този образ от съзнанието си — каза ѝ Миранда.

— Ти и без това трябва да ходиш на психотерапия дотогава, за да преодолееш проблемите със сбърканото си семейство. Сега ти давам само материал за МВК. — Кензи знаеше за семейството на Миранда повече от всички в Чатсуърт. По-голямата част бяха измислици. За сбърканото семейство обаче беше вярно.

Освен това Кензи обичаше съкращенията и вечно измисляше нови. Миранда остави чантата си, тръшна се на леглото и попита:

— МВК?

— Много Важна Ключа. — А после Кензи додаде: — Не мога да повярвам, че няма да дойдеш на абитуриентския бал! Винаги съм си представяла как отиваме заедно!

— Надали на Бет това ще ѝ се хареса особено. Да бъде третия излишен.

Бет беше интимната приятелка на Кензи.

— Изобщо не ми приказвай за тази твар — заяви тя и се престори, че потръпва. — Шоуто на Бет и Кензи официално се отменя.

— Откога?

— Колко е часът?

— Три и трийсет и пет.

— От два часа и шестнайсет минути.

— А, значи в деня на бала пак ще го има.

— Разбира се.

Кензи „отменяше шоуто“ горе-долу веднъж седмично и това никога не продължаваше повече от четири часа. Тя смяташе, че драмата на раздялата и радостта от помирението поддържат връзката свежа. И по някакъв странен начин това, като че действаше, защото Миранда не познаваше по-щастлива двойка от тях двете с Бет. Още съвършенство.

— Както и да е, стига си се мъчила да смениш темата. Мисля, че допускаш сериозна грешка, като пропускаш бала.

— Да, убедена съм, че никога няма да си го простя.

— Не се шегувам.

— Защо? Какво толкова? Голяма танцова забава със смотан девиз. Знаеш, че имам два леви крака и не бива да ме пускат на дансинга при другите.

— Мил Салют за Червеното, Бялото и Синьото не е смотан, а патриотичен девиз. А пък колкото го можеш.

— Мисля, че Либи Гиър няма да се съгласи с теб. Само че устата ѝ е още запечатана.

— Както и да е, абитуриентският бал не е просто голяма танцова забава. Това е ритуал на преминаването, момент, в който от деца преминаваме в безкрая на възрастните хора, каквито ще станем, отхвърляме бремето на нашите младежки опасения, за да...

— ... се напием и евентуално да ни излезе късметът. Според това какво смяташ за късмет.

— Ако не дойдеш, ще съжаляваш. Наистина ли искаш да си нещастна, изпълнена със съжаление възрастна?

— Да, моля! А и освен това съм на работа.

— Както винаги. Пак се криеш зад работата си. Можеш да си вземеш една свободна събота. Поне признай честно защо няма да идваш.

Миранда погледна Кензи с Невинни очи, изражение номер две от книгата за целуването.

— Не те разбирам.

— Я не ме гледай като Моето малко пони! Ще ти го кажа буква по буква: И-Д-В-А-Ш.

— И аз ще ти го кажа буква по буква: Н-Я-М-А. И още нещо: Г-Л-Е-Д-А-Й-С-И...

Но Кензи продължи, без да ѝ обръща внимание — умееше го като професионалист:

— Вярно, че Уил може би трябва да го ваксинират и да го прегледат за болести, след като ще дойде с Ариел, но не мога да повярвам, че ще се откажеш така лесно.

Уил Джавълин изпълваше около 98 процента от мечтите на Миранда. Тя се опитваше да се отърве от чувството си, откакто разбра, че той ще идва на бала с Ариел Уест — „Кръстих новите си гърди на нашите семейни вили, Миранда, вашето семейство има ли вили? А, да бе, забравих, та ти си дете на приемни родители.“ Наследница на състоянието на „Уест — захарта на Уест е най-добра!“, това си беше предизвикателство. За да не си навлече лоша карма, Миранда каза.

— Нищо ѝ няма на Ариел.

— Да, нищо, което не би могло да се излекува чрез изгонване на зли духове. — Кензи най-сетне спусна крака на пода, изправи се и взе хавлията си. — Но поне ми обещавай да дойдеш на купона след бала. На

семејната вила на Шон на плажа? Ще дойдеш, нали? Всички ще купонясваме и ще чакаме слънцето да изгрее, а ти ще можеш да побъбриш с Уил извън училище. А кога все пак ще ми разкажеш какво се случи между вас онази вечер? Защо си толкова МКГ за това?

Това съкращение Миранда го знаеше.

— Не, не Мълча Като Гроб. — Тя вдигна купчината листове на рафта между леглата им и ги подреди.

— Пак го правиш. Вечно се преструваш на Холи Домакията, за да избегнеш разговора.

— Може би. — Миранда преглеждаше листовите, фотокопия на статии от вестници от последната половин година. „Крадец на чанти хванат от тайнствена добра самарянка, открит завързан за оградата с йо-йо“ — съобщаваше първата и най-скорошна. После, отпреди няколко месеца: „Как е станало? Обир, провален, защото крадецът губи контрол над пистолета си. Според свидетел пластмасова играчка с бонбонки Пез изхвърчала изневиделица и избила оръжието от ръката на нападателя“. И най-накрая, отпреди шест месеца: „Обир на супермаркет осуетен от паднал стълб; двама арестувани“. Стомахът ѝ се сви.

Това поне са само три от около десетината различни случаи, каза си тя. Но това никак не ѝ помогна да се почувства по-добре. Изобщо.

Супермаркетът беше първият случай. Беше привечер, откъм океана идваше мъгла, около уличните лампи имаше мъгляви ореоли. Тя караше по странична улица в Санта Барбара на път за тренировка по Ролър Дерби, когато чу заплахите вътре в Денонощния магазин на Рон номер 3 и просто... се задейства. Нямаше никакъв контрол върху действията си, беше като в сън — тялото ѝ знаеше точно какво да прави, накъде ще тръгнат крадците, как да ги спре. Всичко това изплуваше като думите на любима песен, дори и да не си я чувал от години. Само дето тя нямаше представа откъде си го припомня.

Беше прекарала трите дни след обира на супермаркета на легло, свита на топка и разтреперана. Каза на Кензи, че е болна от грип, но всъщност беше обхваната от ужас. Ужасена от силите, които внезапно не бе в състояние да овладее.

Ужасена, защото толкова ѝ хареса да ги използва. Беше ѝ толкова добре. Сякаш за първи път беше жива.

Ужасена, защото знаеше какво можеше да се случи, ако хората разберат. На нея, и на...

Тя размахна копията към Кензи:

— Какво смяташ да правиш с това?

— Охо, Сержант Кис почна да командва! — Кензи козирува. — С цялото ми уважение, госпожо, но, както казват във войската, КТКЖ.

Няма да се измъкнеш и да смениш темата само като пуснеш страшния си глас.

КТКЖ означаваше „Колко Тъжно, Колко Жалко“. Миранда не можеше да не се разсмее.

— Ако се опитвах да сменя темата, едночленна ми армийо, щях да изтъкна, че тази гадост по тялото ти цапа целия килим, който декораторът на майка ти домъкна през три континента в четвърти, защото уж принадлежал на Луси Лоулес. Сериозно, искам да знам, защо се интересуваш от уличната престъпност в Санта Барбара?

Кензи се премести на пода.

— Не от уличната престъпност в Санта Барбара, а от осуетените улични престъпления. Това е за дипломната ми работа по журналистика. Някои хора твърдят, че тук действала някаква мистична сила. Може дори самата Санта Барбара да се е върнала.

— Не може ли да е просто съвпадение? Престъпниците най-редовно се дънят, нали?

— Хората не обичат съвпаденията. Точно както не е съвпадение, че се мъчиш да ме накараш да говоря по темата, вместо да отговориш на въпросите ми какво се случи между вас с Уил. Тъкмо, както изглежда, вие двамата най-сетне явно — и окончателно, бих добавила — сте се загаджили, и хоп, ти изведнъж се прибираш в стаята ни. И, да добавя също, съсипваш върховната романтична вечер за мен.

— Казах ти! — изпъшка Миранда. — Нищо особено. Нищо не стана.

Облегната на таксито сега, когато гаснеха последните лъчи на деня, Миранда си мислеше, че „нищо“ е слабо казано. По-зле и от нищо беше. Онзи израз на лицето на Уил, който се колебаеше между „Нещо зелено се е заклезило между зъбите ти“ и „О, здрасти, професор Перко“, смесица от ужас и... ами, ужас, когато най-сетне тя събра куража да...

И тогава внезапно го проумя. Статиите на бюрото на Кензи до една бяха излезли в четвъртък и съобщаваха за събития, случили се... За действия, които тя беше извършила... в сряда.

„Свободна сте в сряда и в събота следобед“ — чу тя Кейлъб да повтаря думите ѝ.

Лошо. Много лошо. Трябваше да си трайка.

Златният „Лексус SUV“ зад нея потегли от бордюра и Миранда чу как двойката вътре се кара за шума на климатика им. Жената зад волана се обърна и изрева на съпруга си: „Не ме лъжи! Знам, че си бил с нея“! И даде мощно газ точно когато семейството с русото момиченце излезе на пешеходната пътека пред нея...

След това никой не беше сигурен какво точно стана. Както колата летеше към семейството на пътеката, изведнъж всичко се размаза и те се намериха на бордюра, слисани, ала здрави и читави.

Докато гледаше как златистата кола офейква в далечината, Миранда усети прилива на адреналин, който винаги я заливаше след несъзнателни действия, когато спасяваше някого. Водеше до пристрастяване, като наркотик.

И беше опасен като наркотик, напомни си тя.

Мисля, че трябва да си купиш речник. „Да си траеш“ въобще не означава това.

Млъкни. Само замах с ръка и леко тласване, изобщо не беше никаква голяма тактическа маневра.

Не биваше да го правиш. Беше твърде рисковано. Не си невидима, да знаеш.

Но не ме видяха. Всичко мина добре.

Този път.

Миранда се зачуди дали всички имат вътрешен глас, който е застопорен на канала „За нищо не ставаш“.

Ти какво се опитваш да постигнеш, все пак? Да не мислиш, че можеш да спасиш всички? Когато не може дори...

Млъкни.

— Какво? — попита момичешки глас. Миранда се сепна и осъзна, че го е казала на глас, а пред нея има някой.

Момичето беше високо горе-долу колкото Миранда, но по-малко, може би на четиринайсет, и облечено така, сякаш беше изучавало ранните клипове на Мадона и искаше да е сигурна, че ако мрежестите

фланелки, облечени върху сутиен, ръкавиците без пръсти, тупираната коса, плътната черна очна линия, гумените гривни, фустите и мрежестите чорапи и ботите до глезена отново дойдат на мода, то ще е напълно готово.

— Извинявай, говорех на себе си — поясни Миранда. Не точно както би постъпил Зрелия Шофьор, какъвто уж беше.

— О... — Момичето подаде табелата с надписа КУМЕ на Миранда. — Трябва ти това. И това. — Тя ѝ подаде една квадратна кутийка.

Миранда пое табелата, но отказа да вземе кутията.

— Това не е мое.

— А трябва да е твое. И аз също. Тоест, аз съм Сиби Куме. — Тя посочи табелата.

Миранда пхна кутийката в джоба си, отвори задната врата на момичето и се зачуди какви ли са тия родители, които пращат непознат да вземе дъщеря им в осем часът вечерта.

— Не може ли да се возя отпред?

— Клиентите предпочитат задната седалка — каза Миранда с най-професионалния си глас.

— Искаш да кажеш, че ти предпочиташ те да се возят отзад. Ами ако искам да се возя отпред? Клиентът няма ли винаги право?

Фирмата Луксозен транспорт „Пет Бъди“ беше кръстена на набора от принципи, измислен от собственика Тони Босън — Бъди там навреме, Бъди вежлив, Бъди услужлив, Бъди дискретен и Бъди настоятелен да ти платят. Въпреки че Миранда подозираше, че ги е измислил на пияна глава в някоя късна вечер, тя се стараеше да ги следва и беше сигурна, че това попадаше под „Бъди услужлив“. Тя понечи да отвори предната врата.

Момичето тръсна глава.

— Карай да върви, ще си седя отзад.

Миранда си лепна усмивка. Егати деня!

ВИП — клиентката ѝ беше мъничък демон, момчето на мечтите ѝ щеше да води на бала друга, а заместник-шерифът, по който си падаше, не само го знаеше, ами се майтапеше за това с гаджето си! Красота.

Но поне, каза си тя, от това по-зле нямаше накъде.

О, ти успя да го утежниш.

Млъкни.

Сиби Куме заговори веднага щом излязоха от летището.

— От колко време разкарваш хора?

— От една година.

— Тук ли си израсла?

— Не.

— Братя имаш ли?

— Не.

— Сестри?

— Н-не.

— Обичаш ли да караш?

— Да.

— Задължена ли си да носиш тоя тъп черен костюм?

— Да.

— На колко си години?

— На двайсет.

— Е-е, не си.

— Добре, де на осемнайсет.

— Правила ли си секс?

Миранда се прокашля.

— Мисля, че въпросът е неуместен. — Каза го досущ като доктор Троуп, заместник-директорът на училището, с тона, с който ѝ съобщаваше, че не я слуша, когато му се оправдаваше за пореден път защо е закъсняла за общежитието. Правилата били измислени с основание, и това основание не било тя да ги нарушава за свое удоволствие; а като стана дума за закъснения, все пак смята ли някога да вземе решение какво ще прави следващата година или най-безотговорно ще зареже местата си в няколкото първокласни колежа, където беше приета, и да подкопае реномето на училището, а своето — още повече. А и наистина нямал представа какво я прихваща напоследък, къде е изчезнала онази Миранда Кис, която искаше да стане лекар и да спаси света, и е дошла тази, която върви към

изключване — това ли искате, млада госпожице? Глас, който тя познаваше добре, защото го слушаше поне веднъж седмично от началото на ноември.

— Девствена си — обяви Сиби, все едно потвърждаваше отдавна подозиран тъжен факт.

— Това не е...

— Момче поне имаш ли си?

— В момента не...

— Момиче?

— Не.

— А приятели имаш ли? Не си много разговорлива.

Миранда започваше да разбира защо роднините на момичето не са дошли да я вземат от летището.

— Имам много приятели.

— Да, вярвам ти. Как се забавляваш?

— Отговарям на въпроси.

— Моля те, никога повече не се опитвай да се шегуваш. — Сиби се наведе напред. — Мислила ли си някога да се гримираш с черен молив? Ще те разкраси.

Бъди любезна!

— Благодаря.

— Тръгвай, моля те.

— Кхъм, на светофар сме.

— Мини само мъничко напред... идеално.

В страничното огледало Миранда видя, че Сиби е свалила стъклото си, подала се е навън и заговаря момчетата в джипа до тях.

— Къде сте тръгнали, момчета?

— Да посърфираме на лунна светлина — отвърнаха момчетата.

— Ти искаш ли да дойдеш с нас, богиньо?

— Не съм богиня. На такава ли ви приличам?

— Не мога да ти кажа. Може би ще мога, ако си свалиш фланелката.

— А ти може ли да ме целунеш?

Миранда натисна копчето и стъклото се вдигна.

— Ама какво правиш?! — възнегодува Сиби.

— Можеше да ми строшиш главата!

— Сложи си колана, моля те.

— Сложи си колана, моля те! — изимитира я Сиби и се плъосна на седалката. — О, богове, аз само се опитвах да бъда любезна.

— Никакви любезности повече, докато не стигнем там, закъдето сме тръгнали.

— Да си се чувала напоследък как говориш? Като осемдесет, а не като осемнайсетгодишна!

— Тя погледна нацупено Миранда в огледалото.

— Мислех, че си шофьор, а не надзирател.

— В задълженията ми влиза да се погрижа да пристигнеш невредима и навреме. Между другото, пише го и на картичката, която ще намериш в джоба на седалката.

— И с какво ме застрашава целуването на момчета?

— По хиляди различни начини. Ами ако имат невидими гъбички в устата? Или Смъртоносната Устна.

— Няма такова нещо като Смъртоносна Устна.

— Сигурна ли си?

— Ти просто ревнуваш, защото аз умея да се забавлявам, а ти — не.

Девственица.

Миранда завъртя очи, но си замълча и се заслуша в телефонните разговори в колите зад тях.

— Една жена казваше на някого, че градинарят идвал, мъж обясняваше с мистичен глас: „Виждам тайнствен непознат, който идва да те вземе, не мога да различа мъж ли е, жена ли е“. Друг мъж обясняваше как искал да разкара тая кучка, и нямало значение, че била любимото куче на майка му...

Сепна я внезапният вик на Сиби:

— Ин-енд-Аут Бъргър! Трябва да спрем.

Бъди услужлива!

Миранда се съгласи Сиби да си поръча сама на гишето за коли и веднага съжали, когато я чу да казва на момчето, което приемаше поръчките:

— Ако ти дам да ме целунеш, ще получа ли намаление?

— Ей, сериозно те питам, да не са те хранили със Смахнат кекс? Защо искаш да целуваш всичките тия момчета, които дори не познаваш?

— Там, откъдето идвам аз, няма много момчета. А и какво значение има дали ги познавам? Целувките са супер! В самолета целунах четири момчета. Надявам се до вечерта да станат двайсет и четири.

Когато си взе сандвича, тя добави към бройката и двамата работници от алеята.

— Всички хамбургери ли са толкова вкусни? — Попита тя, щом пак потеглиха.

Миранда я погледна в огледалото за задно виждане.

— Никога досега ли не си яла хамбургер? Къде живееш?

— В планините — отвърна бързо Сибби и Миранда забеляза лекото учестяване на пулса ѝ, което предполагаше, че лъже и не е свикнала да го прави. Изглеждаше твърде малко вероятно — Не свикването де — за момиче с остър пристъп на лудост по момчетата като нея. Надали родителите ѝ и позволяваха да хойка и да...

„О, това изобщо не е твой проблем“! — напомни си Миранда. Бъди дискретна.

Докато пътуваха, Сибби се опита да си измоли целувки от още четирима. Бяха на една миля от мястото, където трябваше да я откара, и тъкмо Миранда си мислеше, че вече няма търпение да стигнат, Сибби писна:

— О, богове, тук продават понички! Винаги съм си мечтала да пробвам и поничките! Може ли да спрем? Молятисе молятисе молятисе!

Вече бяха закъснели с близо час, но Миранда не можеше да откаже поничка на никого. Дори и на човек, който възкликваше „О, богове“. Но щом спря, видя група момчета, насядали на една вътрешна маса и реши, че ще е опасно да остави Сибби да припари до тях, ако искаше да потеглят до четирийсет минути.

— Аз ще отида да взема, ти стой тук.

Сибби също беше забелязала момчетата.

— Не става! Идвам и аз.

— Или задникът ти остава в колата, Бандитке Целувачке, или поничките си остават в сладкарницата.

— Никак не е любезно да се говори така с клиенти.

— Моля, ползвай телефона ми, за да подадеш жалба, докато аз съм вътре. Договорихме ли се?

— Добре. Но поне ще спуснеш ли стъклото?

Миранда се поколеба.

— Виж какво, бабо, обещавам да не вадя задника си от колата, просто не желая да се задуша. Богове!

Когато Миранда излезе от сладкарницата, Сиби седеше на прозореца — беше успяла да изкара от прозореца и тялото, и краката си, като дупето ѝ си беше вътре, затънала до уши в целувка с някакво русо момче.

Миранда потупа момчето по рамото.

— Извинявай.

Той се обърна като замаян и я огледа от глава до пети.

— Здравей, момиче на моите мечти. И ти ли искаш целувка? С устни като твоите мога да направя чудеса. Даже няма да ти се наложи да си платиш долара.

— Не, благодаря. — После тя погледна Сиби.

— Нали се бяхме разбрали...

— ... задникът ми да не мърда от колата. И ако си беше направила труда да погледнеш, той си е там.

Миранда се обърна — не искаше Сиби да види усмивката ѝ. Подаде ѝ поничките и седна зад волана. Когато Сиби успя да се настани отново вътре, Миранда улови погледа ѝ в огледалото за задно виждане.

— Плащала си на момчетата да те целуват?

— Е, и? — сопна се Сиби. — Не всички ни целуват без пари! — Още по-сърдит поглед. — А ти почти нямаш цици. Моите са по-големи от твоите. Ама че глупаво!

Сиби млъкна, дори не си ядеше поничката, само от време на време тежко въздишаше.

Миранда вече съжаляваше малко. Може би наистина се държеше като бабичка. Погледна книгата на другата седалка — „Как да хванеш — и целунеш! — своето момче?“. Може би завиждаш.

— Тя е четири години по-малка, но за един ден целуна толкова момчета, с колкото ти няма да излезеш до края на живота си, дори да си сложиш силикон и да доживееш до два трилиона години.

Млък, канал „За нищо не ставаш“!

Тя трябва да води любезен разговор.

— И колко целувки общо отбеляза?

Сибѝ не вдигаше очи от скута си.

— Десет. — После погледна нагоре и додаде:

— Обаче съм платила само шест, а за едната дадох само два̀йсет и пет цента.

— Добре се справяш.

Миранда забеляза подозрителния поглед на Сибѝ — като че се опасяваше, че я подиграват, но после реши, че не е така и загриза поничката си. След малко се обади:

— Може ли да те попитам нещо?

— Вече ми искаш позволение?

— Ама наистина недей повече да се шегуваш. Мъчително е.

— Благодаря за безценния съвет. Нали щеше нещо да ме питаш?

— Ти защо не поиска да целунеш онова момче? Дето искаше да те целуне?

— Ами защото не е моят тип.

— А какъв е твоят тип?

Миранда си помисли за заместник-шерифа Рейнълдс — сини очи, трапчинка на брадичката и разрошена руса коса, и става всяка сутрин рано, за да сърфира. Момчето, което винаги носи тъмни очила или те поглежда премрежено, и не се усмихва, защото е много куул. После си представи Уил с мургавата му кожа с цвят на кленов сироп, къса къдрава коса, огромна момчешка усмивка и плочки на корема, които играеха, докато той разговаряше, гол до кръста, с другите играчи след тренировката по лакрос и тялото му лъщи на слънцето, а смехът му ехти и я кара да се чувства като маслото, разтапящо се върху идеално изпечените белгийски гофрети.

Не, че не скачаше редовно върху покрива на лабораторията по морска биология, когато нямаше кой да гледа. (Веднъж седмично).

— Не знам, по-скоро е усещане, отколкото тип — каза тя най-сетне.

— С колко момчета си се целувала? Със сто?

— Ъъ... не.

— С двеста?

Миранда усети, че се изчервява. Надяваше се Сибѝ да не забележи.

— Продължавай да гадаеш.

Пристигнаха на дадения ѝ адрес един час и петнайсет минути по-късно — за първи път ѝ се случваше да закъснее с клиент.

Когато отвори вратата на Сиби да слезе, тя я попита:

— Целувката с момче, което е твой тип, наистина ли е различна от целувката, с което и да е момче?

— Сложно е за обяснение. — Миранда се изненада колко ѝ олекна, че няма да ѝ се наложи да се обяснява, тоест да признае на това момиче, че представя си няма.

Тази къща прилича повече на правителствено охранявано жилище за свидетели, а не на дом, мислеше си тя, докато изпращаше Сиби до вратата. Можеше да служи за илюстрация в речника към думата „безличен“, сбутана между къща с поляна, на която Снежанка и седемте джуджета разиграваха Рождество Христово, и друга къща с розово-оранжева люлка в двора. Единственото нещо, което се забелязваше в тази къща, бяха закритите с плътни пердета фасадни прозорци, за да не се вижда вътре, и триметровата плътна дървена ограда около задния двор, за да не можеш да влезеш. Улицата беше шумна — Миранда чуваше цвъртенето на барбекю, разговори, някой гледаше „Красавицата и звярът“ на испански... Но тази къща беше тиха, все едно стените ѝ бяха звукоизолирани.

Долови тихо жужене отстрани, подобно на жуженето на климатик, но не съвсем. Погледна нагоре и видя, че нито една електрическа жица не е свързана с тази къща. Нямаше и телефонен кабел. Генератор. Живеещите тук не бяха свързани с електромержата. В края на краищата, мястото беше наистина уютно, ако под уютно разбираш зловещо и сектантско.

Ами жената, която отвори? Изглеждаше си точно като зловеща сектантка, помисли си Миранда. Прошарената ѝ коса беше прибрана в хлабав кок, беше облечена с дълга пола и развлечен пуловер. На възраст беше някъде между трийсет и шейсет — невъзможно беше да се определи, защото беше нахлупила на носа си чифт грамадни очила с грозни квадратни рамки, които увеличаваха очите ѝ и скриваха половината лице. Изглеждаше напълно безобидна, като учителка, посветила живота си на грижите за престарял роднина и чиято единствена слабост беше тайното увлечение по господин Рочестър от „Джейн Еър“.

Или почти. Такъв вид се стремеше да постигне. Но нещо не беше наред, имаше нещичко, което не беше съвсем така, дребен недоизпитан детайл.

Не. Е. Твоя. Работа.

Миранда се сбогува, взе бакшиша от един долар — „Защото наистина много закъсняхте, милинка“ — и потегли.

Беше изминала половин пряка, когато наби спирачки и се юрна обратно към къщата.

„Ти какви ги вършиш?!“ — Запита се тя. Реторично, защото вече се беше покатерила на дървото в двора на съседите, там, където Снежанка и седемте джуджета си играеха на бебето Исус и се взираше в двора на къщата, където беше оставила Сиби.

Нямам търпение да те чуя как ще кажеш на ченгетата „Да, знам, че съм нахлула в чужда собственост, господин полицай, но тази жена беше много подозрителна, защото носеше изкуствени мигли“.

Пременена като злокобна сектантка. Просто не се връзваха. Освен това имаше дупка от пиърсинг на носа. И френски маникюр.

Може би просто има много големи пори! И си пада по старомоден маникюр!

Не, тя не беше онова, на което се правеше.

Дали искаш да помогнеш на някого, или си търсиш оправдания да не дойдеш на бала и да видиш как Уил е заровил лице в Ариелините огромни, меки...

Млък, „За нищо не ставаш“!

Щях да кажа „коси“!

Никак не е смешно.

А ти нямаш грам кураж.

В задния двор на маса за пикник седяха двама мъже, наведени над някаква книга помежду им, и двамата по фланелки, панталони и сандали. Единият беше с очила с дебели стъкла и черни рамки, а другият — с рошава брада. Приличаха на двама смотаняци колежани, които играят на „Тъмници и дракони“ и говореха като такива. Очилатият каза:

— Така не става. В Правилника пише, че тя не може да предсказва на себе си, само на другите. То е като духовете с желанията — не могат да сбъдват своите.

Само дето и до единия, и до другия на масата лежеше по един голям автомат и Миранда виждаше мишените за стрелба, окачени на оградата.

Е, и? Съществуват и въоръжени смотаняци. Може да охраняват Сиби. Прибери се. Сиби няма нужда от тебе. Тя е добре.

Щом е добре, защо не е навън и защо не им предлага да ги целуне?

Миранда напрегна слух, за да долови нещо от вътрешността на къщата, но тя определено беше звукоизолирана. Една двойка излезе от плъзгащата се врата на верандата, далече от смотаняците — жена, която пушеше цигара с кратки, напрегнати дръпвания, и мъж. Миранда едва не падна от дървото, когато разпозна в жената сектантката, но този път без очилата, полата и пуловера, и с разпусната коса.

Кое то нищо не означава.

Жената прошепна:

— Момичето все още ни е нужно, за да ни посочи мястото, Байрън.

— Ще ни го посочи.

— Но още не е.

— Казах ти, дори и да не успея да я накарам да проговори, градинарят може. Него си го бива в това.

Пак жената:

— Не ми харесва, че той си доведе партньор. Това не влизаше в плана. Тя дали ще иска дял...

Мъжът, наречен Байрън, я прекъсна:

— Гаси фаса и млъкни, не сме сами.

После посочи Смотаняците, които се бяха запътили към тях.

Жената смачка угарката с подметка и я изрита.

— Тя добре ли е? — попита задъхано Братият смотаняк. Произнесе думата „Тя“ така, че главната буква си пролича.

— Да — увери го мъжът. — Почива си след изпитанието.

О, не беше възможно да говорят за Сиби. Изпитание? Стига бе!

— Тя каза ли нещо? — попита Очилатият смотаняк.

— Само изрази безкрайната си благодарност за това, че е тук — обясни мъжът.

Миранда едва се сдържа да не изсумти.

Братият смотаняк каза:

— Ние ще можем ли да Я видим?

— Когато се осъществи Преходът.

Смотаняците се отдалечиха, блажено замаяни, и Миранда реши, че по-странно нещо не е виждала.

Но това доказваше, че Сиби не е в опасност. Тези хора явно Я обожаваха. Което значеше, че е време...

— Но защо му казват Градинаря? — попита Жената с изкуствените мигли.

— Сигурно защото го бива в изтръгването на разни неща.

— Неща?

— Зъби, нокти. Стави. Така успява да разговори хората.

... да намери Сиби.

Миранда скочи от дървото в съседския двор и се втренчи в дулото на един автомат.

6

— Горе — каза Очилатият смотаняк. — Ръцете, имам предвид.

Миранда вдигна ръце, защото така се тресяха, че тя се боеше да не я застреля по погрешка.

— Ти коя си и какво правиш тук? — попита той с глас, разтреперан почти колкото ръцете ѝ.

— Аз само исках да Я съзра — отвърна тя. Надяваше се да е уцелила подходящия тон.

Той присви очи.

— Как разбра, че тя е тук?

— Градинаря ми каза, но не знаех къде Я държат, и затова се покатерих на онова дърво да погледна.

— Ти от кой филиал си?

Знае си, че ще свърши със сълзи. Ами сега, умнице?

Миранда вдигна вежда и повтори:

— А ти от кой филиал си?

И додаде за всеки случай:

— Щях да запомня момче като теб, ако съм те виждала преди.

Поддейства! Тя видя как той преглътна трудно и Адамовата му ябълка подскочи нагоре-надолу. Никога повече нямаше да се усъмни в съветите от „Как да хванеш — и да целунеш! — своето момче“.

— И аз щях да те запомня — каза той.

Тя го порази с доза Обаятелна усмивка и видя как Адамовата ябълка пак се размърда.

— Ако ти подам ръка, ще ме застреляш ли? — попита тя.

Той изхихика и свали автомата.

— Не. — И додаде, като продължаваше да хихика. — Аз съм Крейг.

— Здравсти, Крейг, аз съм Миранда — усмихна му се тя, а после го катурна по гръб и го нокаутира с едно-единствено безшумно движение.

Взря се, шокирана, в ръката си. Определено това не го беше правила досега. И беше много яко.

Ако ще се правиш на идиот и ще рискуваш всичко, поне свърши това, заради което си дошла. Вместо да зяпаш типа, когото нокаутира!

Наведе се и прошепна в ухото му:

— Извинявай. Като се прибереш, изпий три аспирина за главата, и ще ти олекне.

После тръгна покрай къщата — крепост.

Сигурно имаше отворен прозорец, защото чу гласове — мъжът, който преди малко бе навън, попита някого:

— Удобно ли ти е?

А Сиби му отговори:

— Не, този диван не ми харесва. Не мога да повярвам, че това е най-хубавата стая в къщата. Много е бабешка.

Брей!

Миранда проследи гласа на Сиби и се намери на един от фасадните остъклени прозорци — надничаше през една пролука в тъмносините завеси във всекидневна стая. Там имаше един издължен диван, кресло и масичка за кафе. Сиби седеше в креслото с профил към Миранда и чиния бисквити пред себе си. Изглеждаше чудесно.

Мъжът беше приседнал на кушетката и се усмихваше на Сиби. Той каза:

— Е, къде трябва да те оставим?

Сиби взе най-горната бисквитка и я изяде.

— После ще ви кажа.

Мъжът продължаваше да се усмихва.

— Искам да знам, за да планирам маршрута. Предпазливостта никога не е излишна.

— О, богове, докато тръгнем има цели часове! Искам да погледам телевизия.

Миранда чу как сърцето на мъжа заби по-бързо, а ръката му се сви, но той продължи да говори с ведър тон:

— Разбира се.

И додаде:

— Веднага щом ми кажеш къде ще те водим.

Сиби му се нацупи.

— Ти да не си глух? После ще ви кажа, казах!

— В твой интерес е да го кажеш на мен. Иначе се боя, че ще бъда принуден да доведа някой друг. Някой малко по... твърд.

— Добре. Но докато чакам, може ли да погледам телевизия, моля? Кажи ми, че имате кабелна. О, богове, ако нямате Ем Ти Ви, много ще се ядосам.

Изражението на мъжа беше такова, сякаш му се искаше да чупи и троши. Той рязко се обърна към вратата. Миранда чу, че по коридора към стаята идват стъпки, придружени от познатия сърдечен ча-чаритъм. Две секунди по-късно заместник сержант Кейлъб Рейнълдс се втурна през вратата.

Видя ли? Сиби не е в опасност. Полицията дойде. Бягай оттука.

— Защо се забави толкова? — попита заместник-шериф Рейнълдс.

— Тя не иска да говори.

— Убеден съм, че ще размисли. — Сърдечният му ритъм се ускори.

Сиби го погледна.

— Ти кой си?

— Градинаря — отвърна Кейлъб.

Това никак, ама никак не беше хубаво, реши Миранда.

— Поляната пред къщата никак не ми се хареса — каза му Сиби.

— Аз съм по-друг Градинар. Това е прякор. Така ме наричат, защото...

— Всъщност, ни най-малко не ме интересува. Не знам какво си намислил, Зеমেделецо...

— Градинаря — поправи я той и малко почервения.

— ... но ако ти трябва да знаеш откъде трябва да ме вземе Надзирателят, трябва да ме запазиш жива, нали? Така, че не става да ме плашиш със смърт.

— Не, не със смърт. С болка. — Той се обърна към мъжа. — Иди ми донеси инструментите, Байрън.

Щом мъжът излезе от стаята, Сиби каза:

— Нищо няма да ви кажа.

Заместник-шериф Рейнълдс заобиколи и се наведе над креслото и с гръб към прозореца.

— Слушай ме... — каза той и изведнъж ударите на сърцето му се забавиха.

Миранда се засили, строши стъклото с крака, скочи вътре и го повали в безсъзнание със страничен ритник във врата, преди той да успее да се обърне. Наведе се, прошепна „Извинявай“ в ухото му, за наказание реши да не му казва за аспирините, сграбчи Сиби, изтърча до колата и даде газ.

Той дори не разбра, че си там — каза Сиби. — Изобщо не разбра кой го удари.

— Такава беше и идеята. — Бяха паркирали до едно изоставено депо край старите железопътни линии, напълно скрито от улицата. Миранда бе започнала да ходи там преди седем месеца, за да се учи да овладява новата си щура енергия и да пробва неща, които другаде не можеше да упражнява — Ролър Дербито беше страхотно за трениране на скоростта, равновесието, нападателните движения, а също и като гимнастика, но там не се използваше джудо за напреднали. Нито пък оръжия.

Забеляза белезите от последната си тренировка с арбалет по стената на сградата. Парчето релса, което беше вързала на възел един ден преди да го изхвърли, още лежеше на земята. Не беше виждала други да се въртят тук и бе сигурна, че двете със Сиби ще са почти невидими, стига да не мърдат оттам.

— Къде си се научила да нокаутираш хората така? — попита Сиби, излегната на задната седалка.

— Можеш ли да научиш и мен?

— Не.

— Защо не? Само една хватка?

— В никакъв случай.

— Защо му се извини, след като го удари?

Миранда се извърна към нея.

— Мой ред е да задавам въпроси. Кой иска да те убие и защо?

— Богове, не знам. Може да са цял куп хора. Не е това, което си мислиш.

— Ами какво е тогава?

— Сложно е за обясняване. Но ако успеем да издържим до четири сутринта, има къде да отида.

— Значи остават шест часа.

— Това ще ми даде време за поне още десет целувки.

— Е да, естествено. Какво друго да правиш, когато някой се опитва да те убие, освен да излезеш да танцуваш танго с езици с колкото се може повече непознати?

— Те не се опитваха да ме убият, а да ме отвлекат. Това е съвсем различно. Хайде, искам да се забавлявам. С момчета.

— Това можем и да го пропуснем.

— Виж какво, това, че си член-основател на корпорацията „Долу забавленията“ не означава, че всички останали искаме да се запишем.

— Не съм член-основател на корпорацията „Долу забавленията“. Обичам да се забавлявам. Но...

— Убийца на забавленията.

— ... идеята да хойкаш насам-натам, докато една камара хора се опитва да те отвлече, някак си не ми звучи забавно, а по-скоро като добър начин да влезеш в „Книгата на световните рекорди на Гинес“ в раздел „План, запетая, Най-тъпият в света“. Освен това невинни зяпачи могат да го отнесат, когато хайката те намери.

— „Ако“, а не „когато“. И тях не ги интересува никой друг, освен мен.

Миранда завъртя очи и ѝ обърна гръб.

— Точно затова се наричат невинни зяпачи. Защото са зяпали наоколо и случайно са пострадали.

— Тогава ти несъмнено трябва да ме зарежеш. Сериозно, въпреки че страшно ми се иска да си кротувам шест часа в тоалетната на бездомниците единствено в твоята компания, мисля, че и за двете ни ще е по-безопасно аз да рискувам някъде другаде. Като например онзи салон за сладолед, който подминахме на път за насам. Видя ли устните на продавача? Бяха митични! Остави ме там, и готово.

— Никъде няма да мърдаш, ясно!

— Така ли? Защото ако чуваш някакъв звук, той е от ръката ми, която посяга към дръжката на вратата.

— Така ли? Защото ако ти чуваш някакъв звук, това е щракането на централното заключване, което натиснах. За да не излязат малките деца.

В огледалото за задно виждане Миранда видя как погледът на Сиби пламна от гняв.

— Много си гадна! Сигурно ти се е случила някоя гадост и затова си станала такава гадна!

— Не съм гадна, само се опитвам да те опазя.

— Сигурна ли си, че мислиш точно за мен? А не за някой скелет в шкафа си? Като онзи път, когато...

Миранда включи радиото.

— Изключи го! Аз говорех, а клиентът съм аз.

— Вече не си.

— Какво се е случило със сестра ти?! — кресна оглушително Сиби.

— Не знам за кого ми говориш!!! — ревна в отговор Миранда.

— Лъжеш.

Миранда си замълча.

— Питам те преди това дали имаш сестра и ти за малко да се разревеш! — изкрещя Сиби в ухото ѝ. — Защо не ми разкажеш?

Миранда спря радиото.

— Можеш ли да ми посочиш три основателни причини защо да ти го разказвам?

— Може да ти поотлекове. Ще ни даде тема за разговор, докато висим тук. И ако ти не ми разкажеш, ще започна да гадая.

Миранда отпусна глава назад, погледна часовника си и се загледа през прозореца.

— Моля, заповядай.

— Толкова си я изтормозила, че тя е напуснала дома? Толкова си ѝ досадила, че тя е напуснала дома? Или си я прогонила с голямата тояга, която държиш в дупето си?

— Стига си ми щадила чувствата. Давай, кажи ми истинското си предположение.

От задната седалка Сиби каза:

— Това май беше много гадно. Извинявай.

Миранда не каза нищо.

— Ти нямаш тояга в задника. Защото ако имаше, нямаше да можеш да караш, ха-ха!

Мълчание.

— Обаче ти започна първа! Като каза онова за малките деца. Аз не съм дете. На четиринайсет съм.

Пак мълчание.

— Извиних ти се вече. — Сиби се прегърби и въздъхна. — Добре де, карай да върви.

Мълчание. Докато, съвсем необяснимо за самата себе си, Миранда промълви:

— Починаха.

Сиби бързо се надигна на седалката и се наведе напред.

— Кой, сестрите ти ли?

— Всички. Цялото ми семейство.

— Заради нещо, което ти си направила ли?

— Да. И заради нещо, което не направих. Така мисля.

— Хм, Бабо Мрачке, това е нелепо. Как може да не направиш нещо, и да... Чакай малко, така мислиш? Не знаеш ли какво се е случило?

— Нищо не си спомням от онзи период в живота си.

— Тоест, от онзи ден?

— Не, от онази година. И от следващата. Нищичко от десетгодишната ми възраст, докато не навърших дванайсет. Има и още няколко дупки в паметта ми.

— Тоест, преживяванията са прекалено болезнени и затова нямаш спомени?

— Не, просто... ги няма. Останали са ми само впечатления. И сънища. Много, много лоши сънища.

— Например?

— Например, че не съм била там, където съм била длъжна да отида, и нещо се е случило, и аз съм разочаровала всички... — Тя млъкна и махна с ръка.

— Чакай, значи според теб си можела да предотвратиш онова, което се е случило с тях? Сама? Когато си била четири години помалка от мен?

Гърлото на Миранда се беше свило толкова, че сякаш се затваряше. Никога досега не беше разказала дори и толкова от истинското си минало на никого, дори и на Кензи. Никога. Тя преглътна.

— Можеше да опитам. Можеше да съм там и да опитам.

— О, богове, почна се голямото ожалване. Прозяване. Събуди ме, като приключиш.

Миранда зяпна срещу образа ѝ в огледалото.

— Казах ти, че не искам да говоря за това, но ти продължи да ми досаждаш, а сега пое кметството на град Кажи-го-както-си-е? — Тя

пак преглътна. — Ти, малка...

— Та ти дори не знаеш какво се е случило! Защо тогава се чувстваш виновна? А и, да ти кажа, не виждам как би могла да си! Та ти дори не си била там и си била само на десет години. Най-добре престани да се самонавиваш за някаква тайнствена случка от древната история и заживей за момента.

— Извинявай, какво ми каза току-що?

— Да. Да зарежеш миналото и да се съсредоточиш върху настоящето. Като оная песен по радиото преди малко! Тъпо. А този град е пълен с готини момчета, които не целувам! — Миранда вдъхна дълбоко, но преди да успее да каже нещо, Сиби продължи. — Знам, знам, ти се извиняваш на нокаутираните от теб, защото така и не си се извинила на семейството си и трябва да ме опазиш, защото не си успяла да опазиш тях. Загрях най-последно.

— Не е това. Аз...

— Дъра-дъра-дъра, тук впишете отричанията. Както и да е, защо „безопасност“ да означава непременно да вися с тебе в колата цяла нощ? Не може ли да отидем някъде, където да се смесим с тълпата, вместо да се крием? Много ме бива в смесването. Като миксер съм.

— Да бе, същински миксер. Всъщност с твой костюм... прочее, Мадона се обади и каза да ѝ върнеш костюма от клипа на парчето „Граница“, си направо невидима!

— Добър лаф, Убийцо на забавленията. Хайде, да отидем някъде. Миранда се обърна назад на седалката:

— Чакай да ти обясня. Някой. Се. Опитва. Да. Те. Убие.

— Няма. Да. Ме. Убиват. Ти непрекъснато го повтаряш, но вече ти казах. Не могат да ме убият. Наистина, трябва да се освободиш от тая твоя мания, че разни хора ще ги убиват. И, да ти кажа честно, вече ми писва. На коя станция е радиото, Т-тъпотии? Няма как да издържим шест часа в тая кола.

Миранда нямаше как да не се съгласи. Защото ако останеха в колата, вече беше ясно, че сама ще убие Сиби.

И тогава се сети за идеалното скривалище.

— Значи искаш да се смесиш с тълпата? — попита тя.

— Да. И да има момчета.

— Пичове.

— Какво?

— Нормалните американски момичета от този век им казват пичове, а не момчета. Щом искаш да се смесиш...

Сибид като че се шокира. После се усмихна лекичко.

— Вярно бе. Пичове.

— „Ве“, не „бе“. Освен ако не говориш с възрастен.

— Вярно ве.

— И се казва „Боже мой!“ или „боже“, а не „богове“.

— Аз това ли...?

— Да. И се казва „заживей за момента“, това с ментата никой не го казва.

— Ти само почакай.

— Не, няма да стане. А, и никой не плаща на мъже за целувки. Няма нужда. Те трябва да се чувстват късметлии, че са успели да те целунат.

Сибид набърчи чело.

— Ти защо си толкова мила с мен и ми помагаш? Та аз дори не съм ти симпатична.

— Защото знам какво е да си далеч от дома, сама, и да се опитваш да се впишеш. И да не можеш да кажеш на никого истината за себе си.

Пътуваха в мълчание вече от няколко минути, когато Сибид попита:

— Ти убивала ли си някого с голи ръце?

Миранда я погледна в огледалото за обратно виждане:

— Още не.

— Ха-ха.

8

— Ти си луда — каза Сиби, когато влязоха. Очите ѝ бяха станали на палачинки. — Ти каза, че тук ще е тъпо. Никак не е тъпо. Фантастично е!

Миранда потръпна. Бяха се вмъкнали в голямата зала на Историческото общество „Санта Барбара“ през аварийния вход, отворен, за да могат абитуриентите да се измъкват навън да се напушват, и щом се огледа, Миранда разбра защо да се напушиш беше толкова суперпривлекателно. Стените на залата бяха покрити със син сатен с избродирани по него бели звезди, четирите големи колони в средата бяха увити с бели и червени панделки, масите отстрани бяха покрити с покривки с десена на американското знаме, а в средата имаше аквариуми и рибите кой знае как бяха боядисани в червено и синьо, а покрай стените бяха наредени копия на американски забележителности като Маунт Ръшмор, Белия дом, Статуята на свободата, Камбаната на свободата и гейзера Олд Фейтфул от бучки захар. С любезното съдействие на бащата на Ариел Уест. Ариел бе обявила на събранието предния ден, че след бала всички украшения ще бъдат дарени на „Гладните бедняци от Санта Барбара, които имат нужда от захар“.

Миранда не знаеше дали заради тях, дали заради балоните на ластик, увиснали от тавана, които лениво се вдигаха и спускаха във въздуха, когато хората минаваха покрай тях, или заради обзелото я предчувствие, но съвсем определено ѝ се гадеше.

Сиби беше попаднала в рая.

— Запомни, повечето момчета тук са дошли с дами, затова не ги нападай като Бандитка Целувачка — предупреди я Миранда.

— Добре ве.

— И щом ме чуеш да те викам, идваш.

— Да ти приличам на куче? — Миранда я прониза с поглед и Сиби додаде: — Добре де, Убийцо на забавленията.

— И ако усетиш, че изобщо стана нещо странно...

— ... ти казвам. Разбрах. А сега върви се позабавлявай и ти. А, вярно бе, ти сигурно не знаеш как се прави. Е, когато изпаднеш в съмнения, се запитай: „Какво би направила Сиби“?

— Може ли да се отпиша от този списък, моля?

Но Сиби вече бе увлечена в оглеждане на обстановката и не отговори.

— Ей, кой е онзи сладур там в ъгъла? — попита тя. — С очилата?

Миранда се огледа за сладур, но видя само Фил Емъри.

— Казва се Филип.

— Здравеееей, Филип! — провикна се Сиби и взе директен курс към него.

Миранда набута чантата си под една маса и се залепи за стената между Белия дом и Олд Фейтфул, отчасти за да държи Сиби под око, отчасти, за да не я забележи никой от членовете на факултета. В съблекалнята за служители се беше преоблякла от работния костюм в единствената друга дреха, която носеше със себе си, но въпреки че беше в червено, бяло и синьо, според нея Ролър Дерби униформата ѝ никак не беше подходяща за абитуриентски тоалет. В сака ѝ имаше две униформи: за мачове на собствен терен, бяло сатенено горнище с гол гръб и долна част, синя пелерина и поличка на червени, бели и сини райета (ако нещо, дълго една педя и което се обличаше само с пришитите отдолу шорти, можеше да се нарече пола); и за мачове на чужд терен — същото, но с основен цвят синьо. Реши, че бялото е по-официално, но беше убедена, че в комплект с черните работни обувки на равна подметка видът и не е най-прекрасният.

Стоеше там и се чудеше как така всички, освен нея са способни да се движат по дансинга, без да осакатят някого, когато чу два познати сърдечни ритъма и видя Кензи и Бет, които се промъкваха към нея през тълпата.

— Ти дойде! — Кензи я притисна в прегръдките си. Едно от любимите на Миранда качества на Кензи беше, че се държи като надрусана с екстази дори и когато не беше, обясняваше на хората колко ги обича и ги прегръщаше без ни най-малко стеснение. — Колко се радвам, че си тук! Без тебе не беше както трябва. Е, готова ли си да свалиш оковите на младежката неувереност? Да поемеш бъдещето си в свои ръце?

Кензи и Бет бяха облечени така, че всичко би се натикало в ръцете им, помисли си Миранда. Кензи беше облечена във впитя синя рокля с гол гръб, а на гръба ѝ бе изрисувана черна пантера със синьо сапфирено око; Бет — В червена сатенена минирокля и със златна гривна под формата на змия с две рубинени очи, увита над лакътя ѝ (или поне Миранда реши, че са рубини, защото родителите на Бет бяха две от най-големите кинозвезди на Боливуд). Гледаш ли тях, порастването изглеждаше като страшно яко, интересно парти с отличен диджей, на което те допускат, само ако си във ВИП — списъка.

Миранда погледна спортната си униформа.

— Трябваше да се досетя, че когато му дойде времето да поема бъдещето си в свои ръце, ще съм облечена като член на Б-отбор по кънки.

— Нищо подобно, изглеждаш фантастично! — Заяви Бет. Миранда би приела забележката ѝ като саркастична, само че Бет беше от онези хора, които не знаеха що е сарказъм.

— Вярно е! — потвърди и Кензи. — ГЕП, това си ти! — ГЕП означаваше Гадже Един Път. — Предвиждам, че като възрастна ще постигнеш велики неща.

— А аз — че ще ходиш на очен лекар — предсказа Миранда и видя как в далечината Сиби издърпа Фил Емъри на дансинга. После пак се обърна към Кензи:

— Според теб забавна ли съм? Или съм Баба Мрачка? Убийца на забавлението?

— Баба Мрачка? Убийца на забавлението? — Повтори Кензи. — Какви ги говориш? Пак ли си си ударила главата на тренировка?

— Не, сериозно те питам. Забавна ли съм?

— Да — отвърна сериозно Кензи.

— Да — потвърди и Бет.

— Освен когато си МКГ — поясни Кензи.

— И когато си в цикъл. И около рождения ти ден. Сещам се, как един път...

— Забрави. — Погледът на Миранда се устреми към Сиби, която в момента водеше „влакче“ по дансинга.

— Шегувам се — Кензи хвана Миранда за бузата и я обърна към себе си. — Да, според мен си много забавна. Кой друг би се облякъл

като пистолет Магнум за Хелоуин?

— Или ще се сети да забавлява децата от раковото отделение, като разиграва „Доусън Крийк“ с панаирджийски фигурки? — додаде Бет.

Кензи кимна.

— Точно така. Дори и децата, които се борят с рака, те смятат за много забавна. И не са сами.

Нещо в тона на Кензи в последното изречение разтревожи Миранда.

— Какво си направила?

— Беше просто блестяща — отбеляза Бет.

— А, нищо особено, просто малко проучване — обясни Кензи.

— Що за проучване? — чак сега Миранда забеляза, че по цялата дължина на ръката на Кензи е изписано нещо.

— За Уил и Ариел — обясни Кензи. — Те изобщо не ходят заедно.

— Питала си го?

— Нарича се интервю — обясни Кензи.

— Не. О, не. Кажи ми, че се шегуваш. — Имаше нещо опасно в това съквартирантката ти да е бъдещ журналист.

— Спокойно, той нищичко не заподозря. Така го извъртах, че изглеждаше, че просто си бърбля с него.

— Страхотна беше — потвърди Бет.

Миранда пак се размечта за аварийни изходи.

— Е, попитах го защо според него Ариел го е поканила да й бъде кавалер на бала и той каза... — тук Кензи погледна ръката си — „За да накарам някой да ревнува“. Естествено, попитах кого, а той отвърна „Всички. Ариел точно с това се захранва, с ревността на другите“. Не е ли проникателен? Особено за момче!

— Умен е — намеси се и Бет. — И мил.

Миранда кимна разсеяно — търсеше Сиби по дансинга. Отначало не я видя, но после я забеляза в един тъмен ъгъл с Филип. Не се целуваха, а разговаряха, и това, кой знае защо, я накара да се усмихне.

— Виж, направихме я щастлива! — възкликна Кензи с такова искрено задоволство, че на Миранда сърце не й даде да й каже истината.

— Благодаря ти за разкритията — каза Миранда. — Теса...

— Още не си чула най-хубавото! — възкликна Кензи. — Питам го защо е приел да кавалерства на Ариел, щом не са двойка, и той каза... — тя пак погледна ръката си. — „Защото не получих по-добро предложение“.

— С онази сладурската усмивка — напомни й Бет.

— Точно така, със сладурска усмивка. И като го каза, ме погледна в очите — ясно беше, че говори за теб.

— Ясно — Миранда обичаше приятелките си дори и когато се заблуждаваха.

— Стига си ме зяпала, все едно съм се отбила да ми направят една бърза лоботомия, Миранда! — Каза Кензи. — Напълно права съм. Той те харесва и е свободен. Стига си умувала, а го забий! ЖЗМ!

— ЖЗМ?

— Живей за мента — разясни Бет.

Миранда зяпна.

— Не. Е. Истина.

— Какво? — попита Кензи.

— Нищо! — тръсна глава Миранда. — Но дори и да е неангажиран, какво ви кара да мислите, че Уил иска да тръгне с мен?

Кензи примижа и я изгледа.

— Хм, ако махнем всички сладникави обяснения колко си мила и умна, които ти дължа като твоя най-добра приятелка... да си се поглеждала напоследък в огледало?

— Ха-ха. Повярвай...

— Чао! — прекъсна я Бет и повлече Кензи. — До скоро!

— И не забравяй! ЖЗМ! — подхвърли Кензи през рамо! — Изпий го този до дъно!

— Къде... — понечи да попита Миранда, когато чу зад гърба си един сърдечен ритъм и се завъртя.

Мишел Джафи. И без малко да цапардоса с рамо Уил в гърдите.

Той каза „здравей“!

И тя каза „Добре“. Господи. *Господи!* Не можеше ли поне веднъж да каже нещо нормално? Благодаря, Смахната уста.

Той вдигна вежда.

— Не знаех, че ще идваш на бала.

— Ами... промених си решението в последния момент.

— Много си хубава.

— И ти. — Слабо казано. Той изглеждаше като двойна купчина палачинки с канела и ябълки с гарнитура от пържени картофки с бекон (екстра хрупкави). И като най-хубавото нещо, върху което се бе спирал погледът на Миранда.

Тя се усети, че го зяпа, извърна очи и се изчерви. Миг мълчание. И още един. Не го оставяй да продължи повече от четири секунди, напомни си тя. Една секунда сигурно вече беше минала. Значи оставаха три, вече две, кажи нещо! Кажи...

— Космически гащи ли си обул? — попита Миранда.

— Какво?

Как завършваше? А, да. И тя каза:

— Защото дупето ти е фино.

Той я погледна така, сякаш ѝ вземаше мярка за усмирителна риза.

— Струва ми се... — но изведнъж той млъкна, сякаш му беше трудно да говори. Прокашля се три пъти и най-сетне се доизказа:

— Мисля, че репликата е „Защото дупето ти е неземно“.

— О... да, повече се връзва, вярно. Виж, прочетох го в една книга, в която се обясняваше как да накараш момчетата да те харесват, и там пишеше, че тази реплика действа безотказно, обаче ме прекъснаха по средата, а пък предишната реплика беше за порцелан... и там беше това за „фин“, ама май ги обърках. — Той продължаваше да я гледа втренчено. Тя си спомни друг съвет от книгата — „когато

изпитваш съмнения, предложи му нещо“, посегна, награби първото, което докопа, вдигна го към брадичката му и каза:

— Ядки?

Той като че всеки момент щеше да се задави. Прокашля се още няколко пъти, пое купичката с ядки, сложи я обратно на масата, приближи се до нея толкова, че носовете им се допряха, и попита:

— Книга ли си чела за това?

Миранда не можеше да чуе биенето на сърцето му — ударите на собственото ѝ сърце го заглушаваха.

— Четох. Защото явно бърках някъде. Защото, ако целунеш някого и той се дръпне от тебе, и те погледне така, все едно кожата ти току-що е потекла като лилава слуз, очевидно трябва да попрегледаш някои книги за самопомощ...

— Ставаш приказлива, когато си нервна — отбеляза той, все така близо до нея.

— Не е вярно. Абсурд. Само се опитвам да ти обясня...

— Аз ли те изнервям?

— Не, не съм нервна.

— Трепериш.

— Студено ми е. Че аз съм направо без дрехи.

Погледът му се задържа върху устните ѝ, а после той отново я погледна в очите.

Миранда преглътна.

— Виж, аз трябва да...

Но преди да успее да избяга, той я хвана за китката.

— Целувката ти беше най-горещата целувка в живота ми. Дръпнах се, защото се уплаших, че няма да мога да се удържа и ще ти разкъсам дрехите. А някак си не е редно да го правиш на първата среща. Не исках да си помислиш, че само това ме интересува.

Тя го изгледа втренчено. Пак настъпи мълчание, но този път тя изобщо не се тревожеше колко ще продължи.

— Защо не ми каза? — попита най-сетне тя.

— Опитах се, но всеки път след това, когато те засичах, ти изчезваше, и останах с чувството, че ме избягваш.

— Не исках да ни е неловко.

— Да де, нищо неловко нямаше в това да се криеш зад саксийното цвете, като влязох в сряда в трапезарията да обядвам.

— Не се криех. Аз... въ... дишах. Кислород, нали се сещаш. От растението. Там въздухът е много наситен с кислород.

Пъхни глава във фурната сега.

— Много ясно. Трябваше да се досетя.

— Много е здравословно, но малцина го знаят.

Остави я, докато АКЪЛЪТ СЕ ОПЕЧЕ.

— Не, сигурен съм, че...

— Ама ти сериозно ли? — изпелтечи Миранда. — Че ти е било хубаво, като те целунах?

— Да. Много.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя посегна и го придърпа към себе си.

И точно когато музиката замлъкна, лампите над аварийния изход светнаха и един металически глас обяви по високоговорителя:

— Моля, поемете към най-близкия изход и напуснете незабавно сградата.

Тълпата, втурнала се към вратата, водена от четирима мъже в бронирано облекло, ги отблъсна в различни посоки. Гласът продължаваше да повтаря призива, но Миранда не чуваше нито него, нито писъците на Ариел Уест, че някой щял да си ПЛАТИ, задето ПРОВАЛИЛ нейната ВЕЧЕР, нито пък онзи напушен здравата, който разправяше „Пич, това е най-якият финал за абитуриентски бал, човече“. Но чу отново сърдечния ритъм на заместник-шерифа Рейнълдс — едно, две, три, ча-ча-ча, леко заглушен от бронираната жилетка. Това не беше учебна тревога.

— Заради нас е, нали? — притичалата Сиби застана до Миранда. — Тези щурмоваци са дошли заради нас.

— Да.

— Права беше, трябваше да се укривя. Аз съм си виновна. Не искам никой да пострада. Ще се предам на тези хора и те ще трябва да...

— След всичко това? — прекъсна я Миранда.

— И когато ти остават само три часа? Точно ти, момичето — миксер? Тая няма да я бъде. Още не сме приключили. Можем да се измъкнем от това, и още как!

Опитваше се да говори уверено, но беше обзета от ужас. Какви ги вършиш бе? — упрекнаха я по канал „За нищо не ставаш“.

Представа си нямам.

Сибѝ я погледна, и в очите ѝ искреше надежда.
— Сериозно? Сещаш се за изход?
Миранда преглътна, вдъхна дълбоко и ѝ нареди:
— След мен.
А наум си каза: „Не се издънвай, моля те“.

Идеално се получи. Почти. Шестима гардове бяха преградили изходите и още четирима стояха на вратата и проверяваха всички излизащи. Общо десет. Всичките до един, в бронирано облекло и с маски, обясняваха търпеливо, че са получили бомбена заплаха и е важно да ги евакуират възможно най-бързо. Никой не питаше защо са въоръжени с автомати, които използваха, за да изблъскват тълпата.

Никой, освен доктор Троуп, който отиде при единия и му каза:

— Млади човече, умолявам ви да не докосвате с оръжието си моите ученици. — Отвлече вниманието му точно толкова време, колкото бе необходимо тълпата, да погълне Миранда и Сиби.

Първите двама щурмоваци ги поведоха и останаха само двама, когато Ариел се провикна:

— Доктор Троуп? Доктор Троуп? Вижте, ето я, Миранда Кис! Казах ви, че се е намъкнала на бала без покана! Ето я там, в средата! Длъжен сте да...

Четирима мъже с автомати внезапно се врътнаха и се врязаха в ученическата тълпа. Миранда прошепна на Сиби:

— Долу!

Двете потънаха под повърхността на тълпата и изпълзяха обратно към залата.

Чу как зад нея доктор Троуп пита:

— Къде е тя? Къде отиде? Няма да оставя моя ученичка вътре!

А щурмовакът отговори:

— Моля ви, господине, трябва да се евакуирате. Ще я намерим, уверявам ви.

Миранда реши, че ако се измъкне жива от това, ще започне да се държи по-любезно с доктор Троуп. Ако.

Тя издърпа Сиби до Олд Фейтфул и изкомандва:

— Пъхай се вътре веднага.

— Защо не в Белия дом? Защо точно във вулкана?

— Част от Белия дом може да ми потрябва. Скрий се, моля те. Няма да могат да те забележат дори и ако имат очила за нощно виждане.

— Ами ти? Ти си в бяло.

— В тон съм с украсата.

— Ей, ама много те бива в планирането! Откъде си се научила да...

Миранда се чудеше за същото. Как така щом чу призива, някаква част от ума ѝ започна да измерва разстоянието до изходите, да се оглежда за оръжия, да следи вратата. Олекна ѝ, когато сетивата ѝ се включиха на макс — това означаваше, че някои нейни способности ѝ съдействат. Но дали имаше силата да се пребори с десет въоръжени мъже? Досега беше преборвала най-много трима наведнъж, и те не размахваха автомати. Трябваше да разчита повече на тактика, отколкото на директния удар.

— Дай ми ботите си — нареди тя на Сиби.

— За какво ти са?

— За да се отърва от част от конкуренцията и да се измъкнем оттук.

— Ама аз си ги обичам!

— Дай ми ги. И една гумена гривна също.

Миранда заложи капана, а после притаи дъх, когато един от гардовете се приближи. Чу го как казва по уоки-токито:

— Югозападната колона. Намерих едната. — Видя как панделките се раздвижиха, когато той ги разбута с приклада.

И го чу да казва:

— Ама какво...

И тогава изстреля по него захарния нос на Джордж Вашингтон с прашката, която си беше направила от гумената гривна на Сиби и една вилица. Всичките ѝ тренировки в стрелба по мишена не бяха напразни — уцели го точно, той се катурна напред, плъосна се по очи и се удари точно колкото да бъде замаян и да кротува, докато тя връзваше ръцете и краката му с панделки от колоната.

— Много извинявай — каза тя, преобърна го и му запуши устата с парче месно руло. После се усмихна: — А, Крейг, здрасти. Днес май не ти е ден. Дано главата вече не те боли толкова. Какво? Боли те? Ще

ти мине. Като те развържат, намажи си китките и глезените със загряващ мехлем. Чао.

Тъкмо награби ботите, които беше сложила за примамка в подножието на колоната, и чу как друг щурмовак тича отляво към нея. Метна едната от обувките по него като фризби, чу едно порядъчно силно „фрас“ и онзи също се строполи.

Двама елиминирани, остават осем.

Тъкмо когато се извиняваше на ударения с обувката, който беше изпаднал в несвяст — хубаво беше човек да знае, че високите до глезена боти все пак стават за нещо — когато по уоки-токите на колана му се чу:

— Леон, Градинаря се обажда. Къде си? Посочи местоположението си. Приемам!

Миранда вдиша апарата и каза в микрофона:

— Заместник-шериф, мислех, че името ви е Кейлъб Рейнълдс. Защо ви викат Градинар? Или Земеделеца, както ви нарича приятелката ми.

Пращане. А после гласът на заместник-шерифа Рейнълдс заговори от уоки-токите:

— Миранда, ти ли си? Къде си? Миранда?

— Точно тук — прошепна тя в ухото му. Беше се промъкнала зад гърба му, и когато той се обърна, обхвана врата му и опря в гърлото му острия ток на обувката.

— С какво заплашваш да ме намушкаш? — попита той.

— Ще ти кажа само, че много ще боли и вероятно ще получиш тежко възпаление, ако не ми кажеш колко хора са тук и какво възнамеряват да правят.

— Тук вътре са десет души, още петима са завардили изходите отвън. Но аз съм на ваша страна.

— О, нима, Градинарю? В къщата не ми изглеждаше така.

— Ти не ме остави да поговоря с момичето.

— Ще трябва да се постарая повече. Аз не съм играчка, не можеш да си играеш с мен.

— Имаш ли представа какво представлява тя?

— Какво представлява ли? Не.

Сърцебиенето му се ускори.

— Тя е истински пророк от плът и кръв. Сибилата от Куме. Една от десетимата, за които се предполага, че им е известно цялото бъдеще на света и могат да го контролират.

— Уха! А аз си мислех, че е просто досадна четиринайсетгодишна хлапачка с пощурели хормони.

— Сибилата действа, като се вселява в различни тела. Или поне така си мислят онези, с които работя. Перковци. Преструват се, че искат да я закрилят, за да не бъдат използвани пророчествата ѝ от безскрупулни типове, но всъщност мисля, че си падат по изнудването. Чух един от тях да казва, че могат да поискат осемцифрен откуп за нея. — Докато говореше, пулсът му спадна.

— Моя задача беше да разбера откъде трябва да я вземат, за да изпратят там някого с някоя нейна дрънкулка като знак, че тя е при нас и да накараме Надзирателя да плати.

На Миранда думата дрънкулка никак не ѝ се хареса.

— Но ти нямаше да го направиш?

— Те използваха тая религия като прикритие за алчността си. Отвратително. Аз съм решен да ги спра, и тогава ти... — той изпадна в раздразнителност, сърцебиенето му отново се учести — ... ти цъфваш точно по средата и оплескваш работата.

Миранда усещаше, че е много ядосан.

— Как да ги спреш?

— Аз трябваше да науча откъде ще я вземат от самата нея, ясно? Когато ти нахлу, аз щях да ѝ кажа какво да каже, място, което бях избрал заедно с работната група, и когато хаховците отидат там, полицията да ги прибере. А аз междувременно да откарам сибилата жива и здрава на истинското рандеву. Обаче цъфваш ти и издънваш работата. Цели месеци полицейски труд отиде в канавката. — Сърцето му отново биеше бавно и равномерно.

Миранда го пусна.

— Много извинявай.

Той се обърна, но щом видя с какво е облечена, сърдитото му изражение премина в лека усмивка.

— Добре изглеждаш. — Умълча се, а после продължи. — Знаеш ли, все още можем да спасим положението. Да имаш втори подобен костюм?

— Втора униформа ли? Имам. Само че не е същата на цвят, само в синьо е.

— Няма значение, стига да е подобна. Ако двете сте облечени като близначки, ще успеем да ги подмамим, че ти си сибилата и да те използваме за примамка, докато я измъкнем на сигурно място.

И той бързо обясни останалата част от плана си.

— Най-добре да сложим и перуките и маските — предложи Миранда. — За пълна маскировка.

— Точно така, идеално. Върви на входа за служители, през който се вмъкна тук. Външната врата е завардена, но отляво има врата, която никой не пази. Води към един офис. Аз ще се оправя с онези и после ще дойда да...

Той млъкна, вдигна пистолета си и стреля зад гърба ѝ. Миранда се обърна и видя, че е застрелял един от гардовете.

— Видя ни заедно — обясни той. — Не можех да оставя някой от тези копелета да те хване или да каже на останалите. Аз ще им отвлека вниманието и ще ги задържа горе. Ти накарай сибилата да се преоблече и ме изчакай в офиса.

Тя вече се беше запътила нататък, но се спря и го попита:

— Ти как ни намери?

Пулсът му се забави.

— Пуснах издирване за колата ти.

— Трябваше да се досетя. — И Миранда продължи, а той предаде по радиоуредбата:

— Един убит. Един убит.

Когато Миранда се върна при Сиби, тя беше обезумяла.

— Какво стана? Да не те простреляха?

— Не, намерих кой да ни откара оттук.

— Как?

Миранда ѝ обясни, докато двете се преобличаха, а после притичаха покрай стената към офиса на директора. Докато тичаха, тя чу как заместник-шериф Рейнълдс крещи заповеди на гардовете и ги разпраща по другите краища на залата. По някое време нареди:

— Не, не палете лампите, това ще им даде предимство!

После чу и болезнен стон, като че събарят някого в несвяст. Впечатли се.

Стигнаха до офиса на директора, без да се сблъскат с никого. Сиби седна зад бюрото, Миранда крачеше напред-назад в такт с тиктакането на големия часовник върху камината на директора, вземаше разни предмети и ги оставяше — кристална купа, кутия с писалки, и ги претегляше на ръка. Семейна снимка на мъж, жена, две момченца и куче, седнали на някакъв кей на фона на залез. Бяха нахлушили шапка на кучето — Истински пълноправен член на семейството.

Една ръка затули снимката.

— Ало, Миранда? Питам те нещо!

Миранда остави снимката.

— Извинявай, какво беше?

— Откъде знаеш, че не се лъжеш в него?

— Просто знам. Довери ми се.

— Но ако грешиш...

— Не греша.

Часовникът тиктакаше. Миранда крачеше напред-назад.

— Мразя този часовник — каза Сиби.

Тик-так. Крачка. Сиби:

— Не съм сигурна, че ще се справя.

Миранда се спря и я погледна.

— Ще се справиш, разбира се.

— Аз не съм храбра като теб.

— Моля? Момичето, което успя да накара... колко станаха?

Двайсет и три?

— Двайсет и четири.

— Двайсет и четири момчета да го целунат? Каква храброст! —

Миранда се поколеба. — Ти знаеш ли аз с колко момчета съм се целувала?

— С колко?

— С трима.

Сиби зяпна насреща ѝ, после избухна в смях.

— Богове, нищо чудно, че толкова се стяга! Дано всичко сега мине добре, защото иначе ще си изживяла един тъжен, тъжен живот.

— Благодаря.

Осемнайсет минути по-късно заместник-шериф сержант Кейлъб Рейнълдс стоеше на вратата на директорския офис и ги гледаше през една пролука. Беше му отнело малко повече време от очакваното да се справи със ситуацията, но се чувстваше силен и уверен в изхода. Особено сега, докато гледаше двете момичета в униформите на Би Ролър Дерби — тесни полочки и горница, дори си бяха сложили перуките и маските. Бяха съвсем еднакви, само че едната беше облечена в синьо, а другата в бяло. Като куклички — да, това сравнение му хареса. Неговите куклички.

Скъпи куклички.

Синята кукла казваше:

— Сигурна ли си, че желанието ти да го целунеш не ти пречи да го прецениш правилно, Миранда?

А бялата кукла отвърна:

— Кой казва, че имам желание да го целуна? Бандитката Целувачка си ти.

— Кой казва, че имам желание да го целуна? — изимитира я синята кукла. — Моля ти се. Вземи се научи да се забавляваш. Да живееш за мента.

— Може и да почна, веднага щом се отърва от теб!

Синята кукла се изплези и го напуши смях. Тези двенките бяха много сладки заедно.

— Сериозно — каза синята кукла. — Откъде знаеш, че можем да му имаме доверие?

— Той си има собствен план на действие, и той се допълва с нашия — обясни бялата кукла.

И той едва успя да сдържи напушилия го смях. Тя нямаше представа колко е права. За първото.

И колко греши за второто.

Той бутна вратата. И двете се обърнаха. Гледаха го с обожание, той беше техният герой.

— Готова ли сте, госпожице Куме?

Синята кукла кимна.

Бялата му кукличка му поръча:

— И много да я пазиш. Знаеш колко е важна.

— Обещавам. Ще я закарам и ще се върна за втората част на операцията. Не отваряй на никой друг, само на мен.

— Добре.

Той се върна след няма и минута.

— Как мина? Сиби в безопасност ли е?

— Мина идеално. Моите хора чакаха на точното място. Нямаше как да мине по-гладко.

— Е, колко време ще чакаме, за да офейкам?

Той отиде при нея и я притисна до стената.

— Има промяна в плана — обяви той.

— Какво, да не би да си включил в него и да ме целунеш? Преди да се престоря на Сиби и да поведе гардовете в полицейския капан?

Хареса му колко усмихнато го каза. Той я погали по бузата.

— Не точно, Миранда.

Ръката му се плъзна към шията ѝ.

— Какви ги го...

Но преди да се доизкаже, я притиснаха до стената, краката ѝ увиснаха на педя от земята, а ръката му стисна гърлото ѝ. Той леко затегна хватката.

— Сега тук сме само ние двамата. Знам всичко за теб. Знам коя си, и на какво си способна.

— Наистина ли? — промълви тя сподавено.

— Да, наистина, принцесо. — Той забеляза как очите ѝ се разтварят широко и усети буцата в гърлото ѝ. — Знаех си, че така ще привлече вниманието ти.

— Не зная за какво говориш.

— Знам, че за главата ти е обявена награда. Издирва се Миранда Кис, жива или мъртва. Първоначалният ми план беше да те оставя да поживееш и да те предам след около месец, но за съжаление ти взе, че се набърка. Трябваше да си гледаш работата, принцесо, а не да се бъркаш в моята. Сега не мога да рискувам и да те оставя да ми се пречкаш.

— Тоест, да попреча на плановете ти за Сиби? Значи ти си ламтял за парите! Предал си другите и си ги подлъгал, че подкрепяш каузата им, точно както предаде и нас.

— Каква си ми умница.

— Убиваш ме, отвличаш я и вземаш парите? Така ли?

— Да. Все едно играем на монополи, принцесо. Изиграваш си хода успешно и прибиращ двеста долара. Само че в този случай става дума за петдесет милиона. За момичето.

— Брей! — тя искрено се впечатли. — А за мен колко ще вземеш?

— Мъртва? Пет милиона. Жива струваш повече — очевидно някои хора те мислят за тийн Жената чудо със свръхестествени способности. Но не мога да рискувам.

— Вече го каза — изхъхри тя.

— Какво, Миранда, да не ти доскуча? — той позатегна хватката си. — Извинявай, че краят не е съвсем като в книгите — каза мъжът, който я стискаше за гърлото. Усмиваше се и я гледаше в очите, докато я душеше.

— Ако ще ме убиваш, не може ли да приключиш по-бързо? Така е малко неудобно.

— Кое, ръцете ми ли? Или чувството, че си се провалила...

— Не съм се провалила.

— ... пак?

Тя му се изплю в лицето.

— Още има огън в теб, за това ти се възхищавам. Мисля, че с тебе щяхме да се разбираме. Но за жалост просто няма време.

Тя се съпротиви за последен път, задраска с нокти дланите му, стиснали гърлото ѝ, ръцете, всичко, но той дори не трепна. Юмруците ѝ се отпуснаха безпомощно до тялото ѝ.

Той се наведе толкова ниско над лицето ѝ, че тя усещаше дъха му.

— Последни думи?

— Четири: дъвка против лош дъх. Много ти е нужна.

Той се разсмя и затегна хватката си около гърлото ѝ.

— Сбогом.

Той впери за миг изгарящ поглед в очите ѝ, чу се рязко изпукване и нещо тежко се стовари върху тила му. Той залитна напред, ръцете му

пуснаха момичето и той се свлече на земята в безсъзнание.

Така и не разбра какво го е ударило, помисли си синята кукла, стиснала в ръце часовника, с който го халоса. Нито пък кой го е ударил.

Миранда, облечена в синята униформа, избута тялото на мъжа, когото току-що беше цапардосала с часовника по главата, и хукна към Сиби. Тя още беше с белезници на китките, от които висяха вериги. Ръцете ѝ се тресяха.

Тя внимателно вдигна безчувственото момиче.

— Хайде, Сиби, отвори очи.

Твърде много се забавиха. Планът беше прост: двете със Сиби да си сменят дрехите и по този начин да си разменят и самоличностите. И след като заместник-шерифът Рейнълдс ги изиграе, а Миранда знаеше, че ще се случи точно така, той щеше да предаде на своите хора именно нея, предрешена като Сиби. Тя щеше да ги подреди хубавичко, а после да се върне и да спаси сибилата.

Поне така беше по план.

— Хайде, Сиб, време е за ставане! — Миранда взе момичето на ръце, притисна я до гърдите си и я понесе, тичайки с всички сили. Чуваше как бие сърцето ѝ, но пулсът ѝ беше слаб и бавен. И отслабваше все повече. Тая няма да я бъде.

— Стани и изгрей, Сиби! — Гласът ѝ трепереше. — Ставай и ги сбъркай!

Не беше очаквала и петимата главорези на Рейнълдс да я причакват — не трябваше ли някой да чака в колата, с която щяха да офейкат оттук? А най-вече не очакваше жената, която той бе взел от летището, да размаха украсен с лъскави кристали бокс. Ударът по главата ѝ им беше дал време да я вържат с белезници за една тръба и да поотслабят силите ѝ, затова се позабави, преди да ги нокаутира със серия от кръгови ритници и една странична ножица, а после да скъса веригата на белезниците и да се освободи. Беше отпуснала повече от първоначално планираното време на Рейнълдс да се занимава с гръкляна на Сиби.

— Много повече.

Биенето на сърцето ѝ утихваше все повече, вече се напрягаше да го чуе.

— Много съжалявам, Сиби. Трябваше да дойда по-рано. Каквото можах, направих, но не успях да сваля белезниците, бях твърде слаба и се провалих, и... — всичко се размазваше пред очите ѝ и тя осъзна, че плаче. Залитна, но не спря да тича. — Сиби, трябва да се справиш! Не можеш да си отидеш! Ако не се върнеш в съзнание, никога повече няма да се забавлявам, заклевам се! Никога!!! — Пулсът ѝ вече беше само шепот, а момичето в прегръдките ѝ — бледен призрак. Миранда сподави надигналото се в гърлото ѝ ридание. — Господи, Сиби, моля те...

Клепачите на сибилата трепнаха. Кръвта се втурна към бузите ѝ, а сърцето ѝ заби по-силно.

— Успяхме ли? — прошепна тя.

Миранда преглътна огромната буца в гърлото си и едва се удържа да не я цапардоса.

— Успяхме.

— А ти...

— Треснах го с часовника според указанията.

Сиби се усмихна, погали Миранда по бузата и пак затвори очи, и не ги отвори чак докато не се качиха в колата и сградата на Историческото общество остана далече зад тях. Надигна се и се огледа.

— На предната седалка съм!

— Случаят е специален — обясни Миранда. — Недей да му свикваш.

— Ясно. — Сиби разтърка врата си. — Планът си го биваше — да си сменим костюмите, за да те помислят за мен и да не се презорват с връзването.

— Пак действаха по пълна програма. — Миранда отметна назад пелерината си. — Скъсах веригата, но гривните не мога да ги сваля. — И кой знае защо се сети какво каза Кензи на бала: Готова ли си да се отървеш от оковите на младежката неувереност? Готова ли си да поемеш бъдещето си в ръце?

— А какво стана със Земеделеца?

— Обадох се анонимно и им казах къде да го намерят — него и трупове на застреляните от него гардове. Вече трябва да е поел към

затвора.

— Но защо беше сигурна, че не грешиш, че той се опитва да ни изхитри?

— Познавам кога хората лъжат.

— Как?

— По различни неща. По дребни жестове. Но най-вече като се вслушвам в ударите на сърцето им.

— Тоест, като се ускорят, значи лъжат?

— При всеки е различно. Трябва да знаеш как реагират, когато казват истината, за да знаеш как реагират и като лъжат. При него сърцето започва да бие по-бавно и равномерно, когато лъже, сякаш внимава прекалено много.

Сиви се втренчи в нея.

— Ти чуваш как бият сърцата на хората?

— Много неща чувам.

На Сиви ѝ трябваше малко време, докато го възприеме.

— Когато Земеделеца ме душеше, като си мислеше, че души теб... Той ме нарече „принцесо“. И каза, че някои хора си мислели, че притежаваш свръхестествени способности и си нещо като тийн Жената чудо.

Сякаш обръч стегна гърдите на Миранда.

— Така ли?

— Каза и че за главата ти е обявена награда. Жива или мъртва. И, съжалявам, обаче аз струвам десет пъти колкото теб.

— Да се фукаш, е кофти.

— Вярно ли е? Че си Жената чудо?

— Може би липсата на кислород се е отразила на мозъка ти, но Жената чудо е героиня на комикс. Измислена е. А аз съм истински нормален човек.

Сиви изсумтя.

— Нормална, как пък не! Ти си страшна невротичка. — Мълчание. — Но ти не ми отговори. Наистина ли си принцеса, която притежава свръхестествени способности?

— А ти наистина ли си свещен пророк, който знае всичко, което ще се случи на този свят?

Двете се погледнаха в очите, и никоя от тях не каза и дума.

Сибѝ се протегна и се надвеси над предната седалка. Миранда включи радиото и двете продължиха да се возят мълчаливо, усмихнати.

След няколко мили Сибѝ се обади:

— Умирам от глад. Да спрем за по един хамбургер?

— Да, обаче гоним график, така че никакви целувки с непознати.

— Знаех си, че ще го кажеш!

Миранда седеше в колата и наблюдаваше как корабът изчезва зад хоризонта и отнася Сиби по нейния път. Нямах време за офлянкване, напомни си тя. Да, заместник-шериф Рейнълдс отиваше в затвора, но можеше да говори, а ти знаеш, че той излъга за това как те е открил, което значи, че някой в Чатсуърт знае нещо, а после изниква и въпросът кой е определил награда за главата ти, и...

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя посегна към якето си на седалката и се опита да бръкне в джоба си и да го извади, но белезниците ѝ пречеха. Обърна джоба и изсипа всичко в скута си.

На последното иззвъняване успя да се обади.

— Ало?

— Миранда? Уил се обажда.

Сърцето ѝ замря.

— Здравей. — Изведнъж се смути. — Ти, въ... добре ли прекара на бала?

— На моменти. А ти?

— И аз на моменти.

— Потърсих те след бомбената заплаха, но никъде не те видях.

— Да, настана суматоха.

И двамата се умълчаха, а после почнаха да говорят един през друг. Той каза „Първо ти“, а тя „Не, ти“, после и двамата млъкнаха, и накрая той наруши мълчанието:

— Слушай, не знам дали смяташе да идваш у Шон за купона. Всички са тук, купонът тече, но...

— Но?

— Чудех се дали не ти се иска вместо това да закусим заедно? Във Вафлената къща? Само двамата?

Миранда забрави да диша.

— Това ще е просто фантастично! — възкликна тя. После си спомни, че не бива да показва въодушевлението си и додаде: — Тоест, сигурно няма да е лошо.

Уил се разсмя с онзи свой смях, който разтапяше маслото върху закуската, и каза:

— И според мен ще е просто фантастично.

Тя затвори и забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Щеше да закусва с момче. И то не с кое да е, а с Уил. Момчето с космическите гащи, което смяташе, че тя е секси.

И най-вероятно луда. А това в комбинация с аксесоари като белезници надали ще е в нейна полза.

Тя отново се опита да счупи гривните, но не можа. Или белезниците не бяха обикновени, или нокаутирането на десет души за една нощ — осем, по-точно, защото двама ги беше нокаутирала по два пъти — беше пределът на силите ѝ. Интересно, нейните сили си имаха предел. Много имаше да учи за способностите си. По-нататък.

В момента разполагаше с половин час, за да намери някакъв друг начин да ги махне. Започна да набутва нещата от скута си обратно в джоба, за да не ѝ пречат да кара, а после се спря, защото забеляза непозната кутийка.

Беше онази кутийка, която Сиби ѝ беше дала при срещата им — сериозно, възможно ли беше да се е случило само преди осем часа?! И беше казала нещо странно. Сега Миранда си спомни — Сиби ѝ подаде табелата с името и кутийката и каза „Трябва да е твое“. Но беше подчертала друга дума. „Трябва да са твои“.

Отвори кутийката. Вътре върху черен плюш лежеше ключ от белезници.

Готова ли си да поемеш бъдещето си в свои ръце?

Струваше си да опита.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.